

Andere boeken van Inge Verbruggen bij Clavis:

Duivels spel

Labyrint

Inge Verbruggen
Doodverklaard
© 2021 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: thriller, sociale media, groepsdruk, vrienden
NUR 285
ISBN 978 90 448 3979 1
D/2021/4124/254
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

1

Ik luister al een hele tijd naar de regelmatige ademhaling van Josie. Blij dat het licht wordt. De nacht heeft lang genoeg geduurd. Ik kijk op mijn horloge: kwart over zes. Onmenselijk vroeg voor een zondagochtend na een avondje stappen. Josie wil uitslapen, maar ik kan geen uren wachten. Ik wil er zo vlug mogelijk uit.

Josie snurkt even en draait zich om. Ik blaas zachtjes in haar gezicht. Ze trekt haar neus op. Ik blaas harder en dan doet ze haar ogen open. ‘Goedemorgen.’

‘Volgens mij is het nog nacht,’ moppert mijn beste vriendin.

‘De zon is al op.’

‘De zon is niet uit geweest tot twee uur. Slaap nog wat.’

‘Ik kan niet meer slapen. Ik ben klaarwakker.’

Josie kreunt en kijkt op haar wekker. ‘Ik vind die zes geen mooi getal. Maak me maar wakker als die is veranderd in een negen of een tien.’ Josie trekt de deken hoger.

Ik klauter het bed uit. ‘Dan ga ik wel naar huis. Bel me als je straks wakker bent.’

‘Spelbreker,’ moppert Josie.

Ik zoek mijn kleren bij elkaar. Om de zus en de ouders van Josie niet wakker te maken, ga ik zo stil mogelijk naar beneden, de keuken door, de hal in.

Wanneer ik mijn jas wil aantrekken, hoor ik gestommel in de woonkamer. ‘Rotzus!’ foetert Josie. ‘Waarom moet ze zo nodig haar rommel voor mijn voeten leggen?’

Blijkbaar is Josie even stil als ik de trap afgedaald. Even later verschijnt haar hoofd in de deuropening naar de keuken. Ze kijkt me smekend aan.

‘Isa, je hoeft nog niet weg te gaan. Je kan tot vanmiddag blijven.’

‘Weet ik, maar wat moet ik doen als jij nog vier uur in bed ligt?’

‘De bedoeling is wel dat je wat uitslaapt na een stapavond.’

‘Natuurlijk. Ik wilde zelf ook niet zo vroeg wakker zijn.’

‘Woel ik te hard? Of hou ik je wakker met mijn gesnurk? Ik zal mijn best doen om stil te zijn.’

Ik moet lachen. Hoe kan iemand proberen niet te snurken? ‘Ik ben het niet gewend om in een vreemd bed te liggen. En om met iemand een bed te delen.’

‘Dan slaap ik op de grond,’ zegt Josie vastberaden.

‘Dat hoeft toch niet.’

Josie komt naar me toe en trekt mijn jas uit mijn handen. ‘Je gaat niet zomaar naar huis. Ik ga een lekker ontbijtje voor je maken. Slapen doe ik wel een andere keer.’

Ze duwt me op een stoel en ik kijk toe hoe Josie een roerei maakt en de tafel dekt voor twee. Ondertussen praten we honderduit over de afgelopen avond. Al onze vrienden waren op het feest. Die hadden op hun beurt ook weer mensen uitgenodigd. Het was al snel een grote groep geworden. Maar ik had vooral

oog voor één nieuweling. Hij was groot en door zijn strakke t-shirt zag je dat hij gespierd was. Hij had een dikke bos bruin haar en een hoekig gezicht. De hele tijd heb ik naar zijn ogen zitten staren.

‘Een op de tienduizend,’ was zijn originele openingszin toen Josie met een groepje meisjes naar de wc was en ik alleen achterbleef. Hij zag mijn verwarring en zei vlug: ‘Een op de tienduizend mensen heeft twee verschillende ogen. Aangenaam, ik ben er een van. Maar je mag ook Siebe zeggen.’

‘Ik ben Isa, een van die zevenenhalf miljard andere mensen.’

‘Toch wel een van de weinige met echt mooie ogen.’

‘Maar tegen jouw ogen kan niemand op, al waren ze beide bruin of blauw.’

‘Wil je iets drinken?’

Toen Siebe terugkwam met mijn cola, zag ik Josie uit de toiletten komen. Meteen snapte ze mijn teken onder de tafel. Ze kwam niet bij ons zitten, maar trok Liz mee de dansvloer op en hield me in het oog.

Siebe en ik praatten een hele tijd totdat Lander en Joaquim erbij kwamen. Toen vonden Josie en Liz dat ook zij mocht aanschuiven. Er werden uiteindelijk nog twee tafeltjes bijgeschoven voor alle dansers die moe waren en dorst hadden. De rest van de avond ben ik niet meer van mijn stoel gekomen.

Terwijl we eten, maakt Josie er voortdurend grapjes over. Verliefde Isa. Zo heeft ze me nog nooit meegemaakt. En ik zelf

ook niet. Ik snap nu wat ze bedoelen met ‘liefde op het eerste gezicht’, en ik denk Siebe ook. Wie had gedacht dat het ooit zo snel kon gaan? Dat je iemand voor het eerst ontmoet, je de hele avond met hem spendeert in zoenen en gesprekken en samen al droomt over de toekomst?

‘Heb je zijn telefoonnummer gekregen?’

‘Ja, hoor. En het volgende afspraakje staat al in mijn agenda.’ Ik neem mijn smartphone en toon haar Siebes naam en nummer. ‘Woensdagmiddag gaan we naar de bioscoop. Maar wedden dat hij me voor die tijd nog appt?’ Ik kijk naar het scherm alsof dat appje elk moment kan binnenkomen. Mijn smartphone zal de volgende dagen aan mijn handen plakken.

Josie schenkt nog wat thee bij en neemt drie klontjes suiker. ‘Die zullen me wel wakker houden.’

Ze roert als een bezetene en slurpt dan van de hete thee.

‘Bij je volgende afspraakje moet er wel wat meer passie zijn, hoor.’

Ik bloos. ‘Ik wil hem niet overweldigen.’

‘Amehoela!’ schatert Josie. ‘Dat moet je net wel doen!’

Ik schiet in de lach.

‘Zodra je de kans krijgt, knijp je hem in zijn billen en geef je ’m een tongzoen vanjewelste, beloofd?’

‘Beloofd!’

‘Maar beloof me ook dat je mij niet links laat liggen. Anders moet ik je ontvoeren en losgeld aan hem gaan vragen.’

‘Tussen ons komt er niemand.’

Net als we elkaar een high five willen geven, stoot Josie haar theekop om. De mok klettert over de tafel. Ik spring overeind, maar het hete goedge komt op mijn broek terecht. Ik gil het uit.

Terwijl Josie met een handdoek over mijn broek wrijft, zegt ze wel duizend keer sorry, waardoor het nog meer pijn lijkt te doen. Ik duw haar hard van me weg, zodat ik mijn broek van mijn benen kan pellen. Josie valt naar achteren, maar ik ben vooral bezig met die veel te kleine skinny jeans.

Even zucht ik opgelucht als hij op mijn enkels ligt, tot ik schrik van de knalrode kleur op mijn benen.

‘Sorry, Isa.’

De kleine aarzeling in mijn stem hoort ze. ‘Het was een ongelukje.’ Maar wat als die brandplekken een litteken worden? Om mijn antwoord kracht bij te zetten, omhels ik haar. ‘Je bent voor altijd mijn beste vriendin,’ fluister ik in haar oor.

Met een grote handdoek rond mijn heupen brengt Josies vader me naar huis met de auto. Thuis ga ik voor de spiegel in de badkamer staan. Mijn bovenbenen hebben twee knalrode plekken, maar al bij al valt het nog mee. Van een uitgebreide douche knap ik helemaal op. Uit voorzorg smeer ik nog een dikke laag brandzalf op mijn huid en ik ga naar mijn kamer.

De muziek van 2BE1, de allerpopulairste popgroep, maakt me bijna twee uur later wakker. Ik ben in mijn badjas in slaap gevallen op mijn bed. Merkwaaardig genoeg voel ik me uitgerust, ook

al is het nog maar net negen uur. Ik doe de oordopjes uit mijn oren en wrijf over mijn lijf om het warm te krijgen.

Ik trek een joggingbroek aan en ga aan mijn bureau zitten. Naast mijn laptop ligt de leeslijst voor Nederlands. Het oorspronkelijke plan voor vandaag was boeken uit de lijst selecteren, zodat ik maandag gericht naar de bibliotheek kan gaan. Maar ik heb absoluut geen zin in huiswerk. Daarbij ligt er nog een hele zondag voor me.

Ik drop de lijst op mijn stapel schoolboeken en trek de laptop naar me toe om mijn mails te checken. Niets. Jammer.

Op mijn telefoon is er gelukkig meer te zien. Instagram staat al vol met foto's van gisterenavond. Alleen Josie heeft nog niets gepost. Ook niet gek: zolang ik haar ken, komt zij in het weekend voor de middag haar bed niet uit. Joaquim, Liz en Lander hebben iedereen die aanwezig was getagd. Vooral Josie was de ster van de avond. Dansend, gekke bekken trekkend, overdreven poserend, kussend met Maarten, vooral niet zo saai aan een tafeltje als ik. Ik sta op geen enkele foto. Alsof aan een tafeltje zitten verdrinken in een paar ogen geen interessant tijdverdrijf is.

Ik glimlach. De hele avond speelt zich weer in flarden voor mij af. Siebe betaalde al mijn drankjes en vroeg me honderduit over school en hoe ik mijn vrije tijd doorbreng. Hij is tweedejaars op de universiteit. Siebe heeft nog twee oudere broers, Jore en Senne. Geen van hen heeft heterochromie, zoals hij het noemde, dat kleurverschil in de iris van het linker- en rechteroog. Nu vindt

hij dat de normaalste zaak van de wereld, maar er is een tijd geweest in de lagere school dat hij ermee werd gepest. Pas op de middelbare school viel het hem op dat meisjes hem daardoor aantrekkelijker vonden.

We hebben het in dat urenlange gesprek niet gehad over Facebook of Instagram. Nieuwsgierig typ ik zijn naam in de zoekbalk bovenaan op Facebook. Siebe Rosiers. Ik herken hem direct op de eerste foto. Zijn mysterieuze lach en het kuiltje in zijn kin. Warrig haar, dat waarschijnlijk serieus wat werk heeft gekost om het zo te doen lijken. Ik klik op zijn naam, maar zijn account is niet zichtbaar voor het publiek, alleen zijn foto, naam en woonplaats. Net zoals bij mij. Alleen mijn vrienden zien mijn profiel. Zelfs geen vrienden van vrienden. Ik ben als de dood dat er een vreemde naar me toe komt en alles van me weet, of foto's gebruikt voor iets anders dan waarvoor ze bedoeld zijn.

Ik stuur hem een vriendschapsverzoek en drie x'jes in een boodschap.

Op Instagram vind ik hem niet. Als ik zijn naam googel, is de link naar Facebook ook het enige van hem dat verschijnt. Andere links verwijzen naar personen met dezelfde of deels dezelfde naam. Teleurgesteld staar ik naar mijn scherm. Hij is bijna net zo onzichtbaar als ik, terwijl je van de meeste mensen zelfs de kleur van hun onderbroek op het world wide web vindt. Af en toe googel ik mezelf om te kijken of ik nog net zo onvindbaar ben als anders.